Perehaene oli hädas ei osanud midagi tondi loppega teha, temale öpanud mõned tõrgad inimesed: „Pane ahi Kütti ja pane laps leiva ~~kop~~ labida peale, luba ja ürkita ahju wiſata." Naene pannud ahju Kütte ja lapse labida peale, ajanud lapse ahju suu juure, Kui Kolm Korda ära Kütnud ahju wiſata siis jooksnud wana tont tuppa ja annud pornaese lapse juure wihaga Kätte ja ütelnud: „Kas ma sinu omale jeda wiſi tegin." Ja wõtnud oma lapse tagasi. Perenaese lapsel olnud Kange hoiu juures Kui kohuse Kuſega Kaua oleks olnud.

2. Obune ja urt.

Wanal ajal elanud üks waene perenes temal ei olnud midagi oma loomadele süüa anda. Kõige suremas hädas oli obune tema pidi otſa saama. Siis päeva ommiku ajanud perenes obuse metſa üteldes: „Mine metſa urdile, urt sõõgu ~~sinu~~ sind täna ära." Obune läinud metſa urt tulnud Kohe juure ja küsinud Teda ära süüa. Obune akkanud paluma: „Säästa mind elusle, laſe ma Kõrun Jaanipäevanigi müüd on sull minu alb süüa ma olen Kangeſt luune." Urt jätnud nüüd obuse see Kord elusle ja lubanud Jaanipäevol tagasi tulla. Jaani päeval tulnud urt sinna ja küsinud: „Noh Kas oled juba rasmuset wõin ſo ära süüa?" Obune palunud: „Säästa minu weel alles Mihkli päevanigi ma ei ole weel Jugugi Kõrunud." Urt jätnud jell Korral weel obuse alles; Mihkli päeval tulnud ta uuesti. Obune ütelnud nüüd jälle. „Laſe ma jõuluton sind jelle seſt et ma juure otſa Kõrudes sain", „mäsli omas pea minu saba siſe süs ma teen sulle hea söödu." Urt mäsinud pea obuse saba siſi, obune akkanud tagaſt üles lõõma ja tuliſt jooksma. Rebane nähnud pööſa tagaſt jeda undi jõitu ja küsinud: „Kos see ~~pööſa~~ peko weedanieſa." Urt wastanud: „Imeedus teab jusſi parda, ammas ei akka Kael ei Kokke." Urt ei ole saanud Kudagi obuse sabaſt pead lõhkti, obune jooksnud Kõige enaiga Kodu, perenes nähnud et temal wana obune Kodu ääre ei taga ja urt saba. Perenes võõmustas selleüle et temal obune juurel nii wägewoſt oli Kõrunud,